

Arrest

nr. 181 090 van 23 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 13 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 september 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 11 januari 2013 diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 21 februari 2013 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

1.3. Bij aangetekend schrijven van 14 november 2013 diende verzoeker een tweede aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 23 januari 2014, met toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, de beslissing waarbij verzoekers tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.5. Bij aangetekend schrijven van 11 augustus 2014 diende verzoeker een derde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 29 september 2014, met toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, de beslissing waarbij verzoekers derde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.7. Bij aangetekend schrijven van 2 september 2015 diende verzoeker een vierde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 22 september 2015, met toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, de beslissing waarbij verzoekers vierde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 14 oktober 2015 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 02.09.2015 bij onze diensten werd ingediend door :

*[C.J.L.P.] [...]
Nationaliteit: Angola
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS, 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 21/02/2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 11/01/2013. Betrokkene legt in de nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlage voor. Het voorgelegde medisch getuigschrift en bijlage bevat reeds eerder aangehaalde medische elementen van betrokkene waarin in de beslissing d.d. 21/02/2013 uitgebreid werd op ingegaan. (zie bevestiging arts d.d. 17/09/2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals

vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij betoogt tevens dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Hij verstrekt de volgende toelichting:

"[...]"

Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag artikel 9ter vreemdelingenwet onontvankelijk bij toepassing van artikel 9ter, §3, 5°.

Als reden wordt opgegeven dat „het voorgelegde medisch getuigschrift en bijlage reeds eerder aangehaalde medische elementen van betrokkene bevat waarin in de beslissing dd. 21.2.2013 uitgebreid werd op ingegaan. (zie bevestiging arts dd. 17.9.2015 in bijgevoegde omslag)."

Dit is in strijd met artikel 9ter §3, 5°, dat het niet enkel heeft over de medische documenten of de standaard medische getuigschriften, maar spreekt over „de ingeroepen elementen " wat ruimer is dan de medische getuigschriften op zich.

De beslissing hanteert een foutief uitgangspunt daar artikel 9ter §3, 5° niet als uitgangspunt „de aandoening" heeft maar wel „de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag", wat twee verschillende criteria zijn.

Reeds om die reden dient de beslissing te worden vernietigd.

Verder: zoals uit stuk 2 blijkt had verzoeker ook uitgebreid gemotiveerd en nieuwe elementen ingebracht.

De bestreden beslissing op zich én met verwijzing naar het advies van Dr. [B.] maakt geen enkele melding van dit nieuw element. De bestreden beslissing met verwijzing naar het advies van Dr. [B.] is gewoonweg foutief waar gesteld wordt „dat geen enkele nieuwe diagnose wordt gesteld voor betrokkene". Dit is pertinent in tegenspraak met het hogervermelde. Alleszins en minstens had dienen gemotiveerd te worden waarom het aangehaalde element met betrekking tot de „diagnose linkerkamerhypotrofie " geen nieuwe diagnose zou uitmaken.

Er wordt ook geen enkel motief gegeven in verband met de vermelde ernstige gevolgen van een hersenbloeding en het vermelde „continue risico op een nieuwe hersenbloeding ".

Verzoeker had ook als nieuw element „de onmogelijkheid op behandeling in Angola " ingebracht. Ook dit element diende beoordeeld te worden. Dit is niet gebeurd.

Een eenvoudige lezing van beide medische attesten van respectievelijk 8.1.2013 van dokter [V.B.] en dd. 29.10.2013 / 13.5.2014 van dokter [V.d.L.], leert dat zij wat de aandoening betreft minstens op

sommige inschatting van de evolutie verschillen daar zij met een tussentijd van diverse maanden zijn genomen. Zo wijst dokter [V.D.L.] bv op „motorische achteruitgang, stoppen slikken, ADL, functie minder mogelijk...“; „zorgplan door multidisciplinair team“; „noodzakelijke behandeling, levenslang“ (verslag 29.10.2013) en op „actuele hypertensie“; „chronisch“; „recidief bloeding niet uitgesloten na staken antihypertensie“; „stabiel onder begeleiding“ (verslag van 13.5.2014). De medische attesten (en de bijlagen die bij het verzoek zijn gevoegd) brengen nieuwe elementen aan, die door de bestreden beslissing volledig genegeerd worden.

Er wordt verder gewezen op het feit dat het verzoek in haar geheel dient beoordeeld te worden en bijgevolg op basis van alle elementen die in het verzoek dd. 2.9.2015 werden aangehaald. Het advies van Dr. [B.] dient inderdaad beperkt te worden tot de medische aspecten maar dit houdt niet in dat hij zich enkel moet beperken tot het SMG op zich maar ook rekening dient te houden met en moet antwoorden op de medische documenten die buiten het SMG bij de brief werden gevoegd en met de medische gegevens en elementen die in het verzoek zelf ontwikkeld zijn. Dit gebeurt op geen enkele wijze door de arts-adviseur of door de bestreden beslissing zelf.

Tweede onderdeel,

De beslissing steunt op het motief dat er reeds voorheen een eerste aanvraag werd ingediend waarbij „uitgebreid werd ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene“.

Er wordt opgemerkt dat tegen de beslissing van 21.2.2013, die volledig betwist wordt, een beroep hangende is bij de RvV, en deze beslissing bijgevolg geen gezag of kracht van gewijsde heeft, en bijgevolg hic et nunc niet kan aangewend worden als een motief in de huidige beslissing.

Verder is het motief ook onjuist waar het stelt dat met de beslissing van 21.2.2013 „uitgebreid“ is ingegaan op de gezondheidstoestand van verzoeker. Dit is gewoonweg niet het geval.

Het desbetreffende advies dd. 20.2.2013 van Dr. [M.] is exact vier lijnen lang en gaat op geen enkele wijze „uitgebreid“ in op de aangehaalde medische gronden, onder meer deze opgegeven door een specialist neurologie Dr. [M.V.B.] van het Sint Vincentiusziekenhuis te Antwerpen.

Het motief faalt ook op dit punt.”

3.1.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt weergegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat werd vastgesteld dat de elementen die hij aanvoerde ter ondersteuning van deze aanvraag reeds werden aangebracht bij een voorgaande aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Verweerder heeft nader uiteengezet dat op 21 februari 2013 reeds een beslissing werd genomen omtrent verzoekers aanvraag van 11 januari 2013 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en dat in het bij de nieuwe aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd gevoegde standaard medisch getuigschrift de voorheen reeds aangehaalde gezondheidsproblematiek wordt bevestigd. Deze motivering is, in het licht van wat is bepaald in artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, wel degelijk pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepaling luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf die op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt ingediend onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van deze machtigingsaanvraag voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

Verzoeker houdt voor dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer onterecht oordeelde dat in het standaard medisch getuigschrift van 29 juli 2015 geen nieuwe pathologie wordt aangehaald. Hij wijst erop dat in dit standaard medisch getuigschrift wordt verwezen naar de vaststelling van een linkerkamerhypertrofie en er derhalve wel een nieuwe diagnose wordt gesteld, nu in het standaard medisch getuigschrift van 8 januari 2013, dat was gevoegd bij verzoekers eerste aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd nergens wordt verwezen naar een linkerkamerhypertrofie. Er dient evenwel op te worden gewezen op het feit dat in het standaard medisch getuigschrift van 8 januari 2013 reeds wordt aangegeven dat verzoeker problemen heeft met de bloeddorstrooming, die mede het gevolg zijn van een slecht functionerend hart. In het standaard medisch getuigschrift van 8 januari 2013 wordt immers *“een postanoxemisch hersenlijden secundair aan een episode van ventrikelfibrillatie en secundair aan myocardiischemie”* gediagnosticeerd. Een linkerkamerhypertrofie (een verdikking van de hartspier) is daarenboven geen eigenlijke ziekte, doch een symptoom dat wijst op het bestaan van een (in casu reeds gekende) medische problematiek. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat het feit dat hij een *“continu risico loopt op een nieuwe hersenbloeding”* als een nieuw element dient te worden weerhouden. Het aangevoerde risico is immers inherent aan de reeds eerder aangevoerde medische problematiek en is derhalve niet nieuw. Waar verzoeker erop wijst dat hij ook aanvoerde dat het niet mogelijk is om de aandoening waaraan hij lijdt in Angola te laten behandelen kan het volstaan op te merken dat hij dit ook reeds aangaf in zijn bij aangetekend schrijven van 11 januari 2013 ingediende aanvraag om op medische gronden tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. De vaststelling dat verzoeker nood heeft aan een medicamenteuze behandeling met onder meer geneesmiddelen tegen hypertensie kan ook reeds worden gelezen in het standaard medisch getuigschrift van 8 januari 2013. Het gegeven dat de aandoening waaraan verzoeker lijdt negatief kan evolueren werd evenzeer reeds weergegeven in voormeld standaard medisch getuigschrift, aangezien hierin wordt geduid dat de prognose onzeker is en verzoeker in het beste geval gedeeltelijk zal kunnen recupereren, doch er ook een risico bestaat dat hij in een vegetatieve situatie terechtkomt of overlijdt. Daar in het standaard medisch getuigschrift van 8 januari 2013 wordt vermeldt dat verzoeker voor onbepaalde duur zal dienen te worden behandeld en dat een opname in een ziekenhuis of revalidatiecentrum voorlopig noodzakelijk is kan hij ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder het gegeven dat hij levenslang moet worden behandeld voor een chronische aandoening en dat een multidisciplinaire aanpak is vereist als nieuw element had dienen te weerhouden.

Door toe te lichten dat ook niet-medische gegevens of gegevens die niet zijn opgenomen in medische getuigschriften nieuwe elementen kunnen zijn, toont verzoeker niet aan dat er in casu bij zijn vierde aanvraag om machtiging tot verblijf dienstige nieuwe gegevens waren die door verweerder verkeerdelijk over het hoofd werden gezien.

Verzoekers betoog in het tweede onderdeel van zijn middel is gericht tegen een overtollig deel van de motivering van de bestreden beslissing en kan bijgevolg niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden. Of verweerder nu al dan niet op correcte gronden en na een deugdelijk onderzoek een eerdere aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd afwees is niet van belang. Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet bepaalt namelijk dat een herhaalde aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk dient te worden afgewezen op basis van de loutere vaststelling dat de bij deze aanvraag aangevoerde elementen *“reeds werden ingeroepen in kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”*. Verzoekers uiteenzetting omtrent de ingestelde beroepsprocedure tegen de beslissing waarbij zijn eerste aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en zijn stelling dat verweerder onterecht motiveerde dat de door hem aangestelde controlearts op uitgebreide wijze inging op de in deze eerste aanvraag ingeroepen elementen is zonder meer irrelevant. De vaststelling dat geen nieuwe elementen werden

ingeroepen bij de herhaalde aanvraag om machtiging tot verblijf volstaat om de in voorliggende zaak bestreden beslissing te onderbouwen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat het determinerende motief van de bestreden beslissing is gegrond op onjuiste gegevens of dat deze beslissing op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt werd genomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet en verzoeker maakt met zijn uiteenzetting geenszins aannemelijk dat verweerder zich zou hebben schuldig gemaakt aan machtsoverschrijding.

3.1.2.3. Gelet op voorgaande vaststellingen kan ook niet worden geconcludeerd dat verweerder – die daarenboven een beroep deed op een ambtenaar-geneesheer om hem te adviseren omtrent het al dan niet nieuwe karakter van een aangevoerde medische problematiek – de bestreden beslissing niet deugdelijk zou hebben voorbereid of dat hij verkeerdelijk dienstige stukken buiten beschouwing heeft gelaten.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

3.1.2.4. Verzoeker laat voorts na om, in zijn eerste middel, op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom hij van oordeel is dat artikel 3 van het EVRM werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 3 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van de artikelen 119, 123, 124 en 126 van de code van geneeskundige plichtenleer.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Eerste onderdeel,

Verzoeker had in de aanvraag van 2.9.2015 bij de rubriek ten gronde voorafgaand uitdrukkelijk gevraagd dat de arts-adviseur voorafgaand aan zijn advies contact zou opnemen met dr [D.] en had zelfs aangeduid hoe en wanneer deze te bereiken was. (zie stuk).

Dr [B.] heeft geen contact opgenomen met dr [D.]. Dit is een schending van de medische plichtenleer.

Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting door niet te motiveren omtrent het niet ingaan op het verzoek om de arts-specialist Dr [D.] te contacteren.

Tweede onderdeel,

Er werden attesten neergelegd van gespecialiseerde geneesheren oa van specialist dokter [F.D.].

De arts-adviseur Dr. [B.] heeft geen specialisatie.

Hij kan zich, zonder bijstand van artsen-specialisten, niet uitspreken over medische attesten van specialisten.

Bovendien beweert de arts-adviseur zonder medische grondslag en zonder enig eigen onderzoek aan de persoon dat „de gezondheidstoestand ongewijzigd is “ .

Dr. [B.] kan dergelijke medische conclusie, die ingaat tegen de attesten en tegen de aangebrachte elementen, niet stellen zonder enig eigen onderzoek van verzoeker. Dit gaat verder ook volledig in tegen de deontologische verplichtingen van artsen.

Dr. [B.] heeft volgende bepalingen van de code geneeskundige plichtenleer niet gerespecteerd: hij heeft verzoeker niet voorafgaand meegedeeld dat hij optrad[...] noch in kennis gesteld van zijn opdracht (artikel 123); hij heeft besluiten geformuleerd zonder verzoeker te hebben gezien en te hebben ondervraagd (artikel 124); hij heeft de regels met betrekking tot de collegialiteit niet gerespecteerd door de behandelend geneesheer niet in te lichten over de resultaten (artikel 126).

Bovendien heeft de arts-adviseur zonder enige wetenschappelijke grondslag het advies van specialist Dr. [D.] naast zich neergelegd.

Doordat de bestreden beslissing het advies zondermeer overneemt wetende dat vermelde regels van de medische plichtenleer niet werden gerespecteerd is de beslissing zelf behept met de schendingen van die medische plichtenleer.

Ten overvloede wordt gesteld dat de vreemdelingenwet de artsen-adviseur niet ontheft, en ook niet kan ontheffen van de verplichtingen van de medische plichtenleer.

De eventuele overweging van verwerende partij dat de Code niet bindend en derhalve niet relevant is, kan door verzoeker niet gevolgd worden. De arts-adviseur is wel degelijk gebonden aan zijn deontologische verplichtingen. Wanneer hij deze niet naleeft is de beslissing op zich, waar deze het advies van de arts-adviseur zondermeer overneemt, ook behept met deze schending van de regels van de medische plichtenleer.

In casu heeft de arts-adviseur de artikelen 119, 123, 124 en 126 van de Code Geneeskundige plichtenleer niet correct nageleefd.

Verzoeker verwijst naar hoofdstuk I van de Code waarin het doel en de toepassing van de Code is vastgelegd.

De toepasselijke bepalingen staan in Hoofdstuk IV:

Hoofdstuk IV - De geneesheer als adviseur, controleur, deskundige of ambtenaar

Deel I. - Zijn taak

Artikel 119

De geneesheer belast met een deskundig onderzoek naar de lichamelijke of geestelijke bekwaamheid of geschiktheid van een persoon of met om het even welk klinisch onderzoek, met de controle van een diagnose of met het toezicht op een behandeling, of nog met een onderzoek naar de medische prestaties voor rekening van een verzekeringsinstelling, moet de bepalingen van deze code naleven. Hij mag geen opdracht aanvaarden die tegen de medische ethiek indruist.

...

Deel II. - Zijn betrekkingen met de patiënt

Artikel 123

De geneesheer belast met een in artikel 119 vermelde opdracht moet vooraf aan de betrokkene mededelen in welke hoedanigheid hij optreedt en hem in kennis stellen van zijn opdracht. De geneesheer-gerechtigd deskundige vooral zal hem waarschuwen dat hij aan de verzoekende overheid alles dient mede te delen wat betrokkene hem zal toevertrouwen in het kader van zijn opdracht.

Artikel 124

Wanneer deze geneesheren menen een diagnose te moeten stellen of een prognose te moeten maken, mogen zij slechts besluiten formuleren nadat zij de patiënt hebben gezien en persoonlijk hebben ondervraagd, zelfs indien zij gespecialiseerde onderzoeken hebben laten uitvoeren of over elementen beschikken die hen door andere geneesheren werden medegedeeld.

...

Deel III. - Zijn betrekkingen met de behandelende geneesheer

Artikel 126

§ 1. De adviserende of controlerende geneesheer vervult zijn opdracht met inachtneming van de voorschriften van collegialiteit. Hij moet zich in het bijzijn van de patiënt onthouden van elke beoordeling over de diagnose, de behandeling of over de persoon van de behandelende geneesheer, zijn geschiktheid of de kwaliteit van de verleende zorgen.

§ 2. Indien de medische adviseur of de controlerende geneesheer bij de patiënt onderzoeken wil laten doen die hijzelf niet kan uitvoeren, verzoekt hij de behandelende geneesheer ze te doen uitvoeren en zorgt hij er slechts zelf voor met de toestemming van de behandelende geneesheer of bij duidelijke nalatigheid van deze laatste.

§ 3. De adviserende of controlerende geneesheer moet in elk geval de behandelende geneesheer inlichten over de resultaten van deze speciale onderzoeken. Hij mag hem zijn mening over de behandeling laten kennen zonder daarbij afbreuk te doen aan de rechten van de behandelende geneesheer.

§ 4. De adviserende of controlerende geneesheer onthoudt zich van elke rechtstreekse inmenging in de behandeling; hij moet in elk geval contact opnemen met de behandelende geneesheer vooraleer een beslissing te nemen die deze van de behandelende geneesheer wijzigt.

§ 5. Indien de patiënt een raadgevende geneesheer heeft, vervult de deskundige geneesheer zijn opdracht in samenwerking ermee, behoudens afwijkende wetsbepalingen. Hij mag geen rekening houden met de mededelingen van een partij die in het dossier niet zijn opgenomen.

De Code is van toepassing. Dit blijkt uit de parlementaire stukken waarin staat dat “deze ambtenaar-geneesheer administratief wel behoort tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar volledig wordt vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt. De ambtenaar-geneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen”.

De tweede zin van de Belgische vertaling van de artseneed luidt als volgt: “Ik zal het beroep van arts plichtsbewust en nauwgezet uitoefenen”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwisting zegt het volgende over de toepassing van de Code Geneeskundige Plichtenleer (14.04.2014, nr. 120.673):

“Waar de verzoekende partij zich hierbij nog beroept op de medische deontologische code dient te worden opgemerkt dat de code van de geneeskundige plichtenleer als doel heeft de geneesheren een gids of leidraad aan te reiken om hun beroep op een professionele, waardige en respectvolle manier in te vullen en uit te oefenen. Voor de patiënten en hun omgeving vormt de code der geneeskundige plichtenleer een waarborg dat gestreefd wordt naar een correcte en integere uitoefening van de geneeskunde”.

Uit bovenstaande blijkt dat de Code wel degelijk van toepassing is op ambtenaar-geneesheren in de uitoefening van hun beroep. Ook als zij in dienst zijn van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De eventuele argumentatie van verwerende partij zichzelf tegen, waar zij stelt: “Uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 15 september 2006 waarbij artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 in de wet van 15 december 1980 werd ingevoerd blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer een onafhankelijke beoordeling maakt van de medische elementen van het dossier met eerbied voor de deontologie van zijn beroep, zodat geenszins ipso facto is vereist dat hij zijn professionele standpunten zou verantwoorden in zijn advies”.

Met andere woorden, de ambtenaar-geneesheer leeft de Code Geneeskundige Plichtenleer na, daarom hoeft hij de inhoudelijke overwegingen niet te verwoorden in zijn advies. Hierin bevestigt de verwerende partij dat de Code wel degelijk van toepassing is in de uitoefening van art. 9ter Vw.

De ambtenaar-geneesheer heeft een discretionaire bevoegdheid en dient in de uitoefening daarvan de Code Geneeskundige Plichtenleer te respecteren. Art. 9ter Vw ontheft de ambtenaar-geneesheer geenszins van de verplichting om de Code na te leven.

Het respect voor de Code is inherent verbonden met het artikel 9ter van de Vw; de Code maakt er een onvervreemdbaar onderdeel vanuit door het loutere feit dat aan de geneesheer-adviseur een medische opdracht wordt gegeven en deze medische opdracht op zich aan een geneesheer die gebonden is door de eed van Hippocrates inhoudt dat hij zich als een geneesheer dient op te stellen met alle elementaire gedragingen die hierbij horen.

In casu had de ambtenaar-geneesheer de deontologische plicht om de benodigde medicatie en hulpverlening te onderzoeken als ook het duidelijk aanwezige risico's op recidive bloeding en de gevolgen van linkerkamerhypertrofie.

Hier wordt in de medische attesten herhaaldelijk op gewezen, maar door de ambtenaar-geneesheer geen enkele keer inhoudelijk op ingegaan.

De wetgever kan een geneesheer niet ontslaan van verplichtingen die tot de medische Code behoren. De loutere bepaling in artikel 9ter [§]1 laatste alinea dat deze geneesheer-adviseur een vreemdeling kan onderzoeken als hij het nodig acht en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen, kan niet gelezen worden als een ontslag voor de naleving van de Code van Geneeskundige plichten.

De beschouwingen in de parlementaire voorbereidingen stellen duidelijk dat de geneesheer-adviseur de deontologie dient te eerbiedigen. Deze beschouwingen moeten samen met de tekst van de wet in overweging worden genomen.

Ondergeschikt, voor zover het woordje „kan “ in art. 9ter Vw. zou kunnen geïnterpreteerd worden als dat de ambtenaar-geneesheer niet verplicht is om bijkomende onderzoeken uit te voeren belet dit niet dat de arts-adviseur zich wel dient te baseren op de neergelegde medische attesten. In casu wordt in het advies wel verwezen naar de medische attesten, maar er is inhoudelijk niet verder op ingegaan.

Verzoeker verwijst hierbij ook naar het vorige middel.

In het advies waar de bestreden beslissing op steunt heeft de ambtenaar-geneesheer de deontologische regels niet gerespecteerd. Gelet op de artikelen 123, 124 en 126 van de Code Geneeskundige Plichtenleer, gezien in het licht van deze specifieke situatie, was de ambtenaar-geneesheer verplicht om de vreemdeling te onderzoeken dan wel bijkomend advies in te winnen bij deskundigen. De bestreden beslissing heeft het advies van de ambtenaar-geneesheer zonder meer overgenomen en is dan ook behept met een schending van de deontologische regels zoals neergelegd in de Code Geneeskundige Plichtenleer.

De verplichting om de Code Medische plichtenleer na te leven is bevestigd door het Grondwettelijk Hof.

"Niets wijst erop dat de wetgever in dat kader heeft willen afwijken van de rechten van de patiënt die in de wet van 22 augustus 2002 zijn vastgelegd. Bovendien zijn zowel de ambtenaar-geneesheer als de door de minister of zijn gemachtigde aangewezen geneesheer of nog de deskundigen die zouden moeten optreden ertoe gehouden de Code van geneeskundige plichtenleer van de Nationale Orde van geneesheren, met inbegrip van de regels inzake onafhankelijkheid en ethiek die daarin worden voorgeschreven, na te leven. Daaruit vloeit voort dat er in dat opzicht geen verschil in behandeling bestaat tussen de in de bestreden bepaling bedoelde vreemdelingen en elke andere patiënt ..." (Gwh, 28 juni 2012, nr. 82/2012, considerans B.15).

De voorbereidende werken bevestigen bovendien deze interpretatie:

"De artsen krijgen in geen geval instructies, noch stimulansen om een geval op de ene of de andere manier te beoordelen. Hun opdracht vloeit zowel uit de Vreemdelingenwet als uit de medische deontologische Code voort. Ze beoordelen de medische elementen van de aan hen toevertrouwde individuele dossiers in alle onafhankelijkheid. De exacte criteria die ze moeten gebruiken zijn vastgelegd door de wetgever.

Ze moeten onderzoeken of de ingeroepen ziekte wel degelijk een ziekte is zoals beoogd door artikel 9ter, namelijk een ziekte waarvan de graad van ernst een onaanvaardbaar humanitair risico veroorzaakt." Kamer van Volksvertegenwoordigers - Commissie voor de Binnenlandse Zaken - Vergadering 17 april 2012 (CRIV 53 – COM 0448) p. 27.

De medische deontologische Code voorziet dat de adviserende geneesheren, een hoedanigheid die ook bekleed wordt door de artsen van de DVZ, de patiënten zelf moeten zien en ondervragen en contact moeten nemen met de behandelende geneesheer. De deontologische Code legt de artsen ook op om de continuïteit van de verzorging te verzekeren en om de nodige maatregelen te nemen om de continuïteit van de verzorging van zieke personen te garanderen.

Zelfs als de artsen van de DVZ geen "behandelende artsen" maar "adviserende geneesheren" zijn, zijn ze evenveel verantwoordelijk voor de gevolgen van het verleende medisch advies en blijven ze onderworpen aan de medische deontologische Code.

In een advies van 16 november 2013 was de Nationale Raad van de Orde van geneesheren van mening dat de artsen van de DVZ gehouden zijn om de deontologische regels na te leven ([https://lordomedic.be/nl/adviezen/advies/arbeidsovereenkomst-bestemd-voor-de-artsen-werkzaam-bij-dedienst-\[\]](https://lordomedic.be/nl/adviezen/advies/arbeidsovereenkomst-bestemd-voor-de-artsen-werkzaam-bij-dedienst-[]))”

3.2.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden herhaald dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Er dient tevens te worden gesteld dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat verweerder in een bestuurlijke beslissing dient uiteen te zetten waarom hij niet ingaat op allerhande voorstellen van een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf indient, doch slechts dient te duiden op welke juridische en feitelijke gronden hij zijn beslissing heeft gebaseerd.

Verzoeker toont met zijn toelichting in zijn tweede middel niet aan dat verweerder de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft geschonden.

3.2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de artikelen 119, 123, 124 en 126 van de code van geneeskundige plichtenleer dient er allereerst op te worden gewezen dat de bestreden beslissing niet werd genomen door een ambtenaar-geneesheer die is gebonden door de bepalingen van deze code. Aangezien verweerder toepassing maakte van artikel 9ter, § 3, 5° was hij ook niet verplicht om het advies van een ambtenaar-geneesheer in te winnen en het enkele feit dat hij een niet-bindend advies vroeg aan een ambtenaar-geneesheer, die wel zou zijn onderworpen aan voormelde code, laat derhalve niet toe te concluderen dat enige onwettigheid werd begaan die aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De ambtenaar-geneesheer die verweerder in casu een vrijblijvend advies verstrekte heeft zich ook niet uitgesproken over *“de lichamelijke of geestelijke bekwaamheid of geschiktheid”* van verzoeker of zich beziggehouden *“met om het even welk klinisch onderzoek, met de controle van een diagnose of met het toezicht op een behandeling, of nog met een onderzoek naar de medische prestaties voor rekening van een verzekeringsinstelling”*. Hij heeft slechts zijn kennis aangewend om aan de ambtenaar die de bestreden beslissing nam te bevestigen dat de medische gegevens die zijn opgenomen in een medisch getuigschrift in se niet verschillen van deze die in een ander eerder meegedeeld getuigschrift staan vermeld en hij was niet belast met een in artikel 119 van de code van geneeskundige plichtenleer bedoelde opdracht. Deze arts heeft ook geen *“diagnose of prognose”* in de zin van artikel 124 van de code van geneeskundige plichtenleer gemaakt. De ambtenaar-geneesheer heeft zich, zoals bepaald in artikel 126 van voormelde code, onthouden van een beoordeling over de diagnose, de behandeling of over de persoon van de behandelende arts, zijn geschiktheid of de kwaliteit van de verleende zorg, hij heeft geen bijkomende onderzoeken bij verzoeker gedaan of laten doen of zich rechtstreeks gemengd in de behandeling van verzoeker of een beslissing genomen die de behandeling die werd voorgeschreven door de behandelende arts wijzigt en heeft geen enkele handeling gesteld die hem volgens deze code zou nopen tot een samenwerking met de arts die verzoeker behandelt.

Verzoekers stelling dat de ambtenaar-geneesheer zou hebben gesteld dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is mist feitelijke grondslag. Deze arts heeft slechts gesteld dat geen nieuwe pathologie wordt aangehaald en dat de inhoud van het nieuw overgelegde standaard medische getuigschrift de reeds eerder aangehaalde aandoening bevestigt.

Verzoeker wijst er nog op dat de ambtenaar-geneesheer geen arts-specialist is maar maakt hiermee niet aannemelijk dat deze arts niet de vereiste kennis zou hebben om de inhoud van een medisch getuigschrift te begrijpen en om te kunnen bepalen of de aandoening die in een medisch attest is omschreven dezelfde is als deze die in een ander medisch attest is beschreven. Specialistische verslagen zijn onder meer ook bedoeld om de arts-generalist op wie een patiënt een beroep doet op de

hoogte te stellen van een bepaalde medische problematiek en verzoeker toont niet aan dat in de medische attesten die werden opgesteld door de arts-specialist die hij consulteerde vermeldingen zijn opgenomen die dusdanig complex zijn dat deze enkel begrijpelijk zijn voor zeer gespecialiseerde artsen.

Door verweerder te informeren omtrent de inhoud van een medisch attest is de ambtenaar-geneesheer ook niet overgegaan tot het naast zich neerleggen van het advies van de behandelende arts-specialist.

Aangezien de ambtenaar-geneesheer niet tussenkwam in de behandeling van verzoeker kan ook niet worden ingezien op welke grond verzoeker meent dat hij zich diende uit te spreken over de medicatie of hulp die verzoeker nodig had of omtrent de medische risico's die verzoeker liep ingevolge de aandoening waaraan hij lijdt.

De verdere theoretische beschouwingen van verzoeker doen aan het voorgaande geen afbreuk en laten evenmin toe een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van de artikelen 119, 123, 124 en 126 van de code van geneeskundige plichtenleer vast te stellen.

3.2.2.3. Verzoeker kan, gelet op voorgaande vaststellingen, ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is geschonden.

3.2.2.4. In zijn tweede middel zet verzoeker niet uiteen waarom hij artikel 3 van het EVRM en artikel 3 van het Handvest van de grondrechten geschonden acht, zodat deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

Het tweede middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Hij onderbouwt zijn standpunt als volgt:

“Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een beslissing onontvankelijkheidsverklaring van een aanvraag artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat art. 9ter Vw. een vorm van subsidiaire bescherming is en art. 9ter de facto een omzetting is van art. 15 van RL 2004/83.

Dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is. Verzoeker verwijst naar art. 41 van het Handvest.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht dient te onderzoeken en volgens welke criteria (overweging 38).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013 en het daarin gestelde in verband met het tweede middel, wat hier voor herhaald wordt aanzien.

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door

verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het invoeren van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie in casu wel degelijk van toepassing is. Dit blijkt naast het eerder aangehaalde arrest nr. 126.158 van 24.06.2014 duidelijk uit een arrest van vorige week (26.09.2014, nr. 130.247):

"Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om gehoord te worden en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden d.i. een besluit dat de belangen van een betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012 C277/11, M.M, r.o. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak)".

(...)

"Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 9 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a. ro. 34)".

In casu vindt art. 41 van het Handvest toepassing; het grondwettelijk Hof heeft bevestigd dat art. 9ter Vw een omzetting is van Richtlijn 2004/83.

Dat art. 41 van het Handvest evenwel slechts toepassing vindt als het horen tot een andere afloop van de procedure had kunnen leiden. Verzoeker verwijst hierbij naar het medisch attest dd. 17.01.2014 welke actuele en nieuwe informatie bevat maar door de ambtenaar-geneesheer als onbelangrijk van tafel wordt geveegd. De ambtenaar-geneesheer neemt zelfs niet de moeite om er inhoudelijk op te reageren.

Verzoeker meent zich in een dergelijke situatie te bevinden, meer bepaald zou art. 9ter Vw. juncto art. 3 EVRM niet zijn geschonden als verzoeker gehoord zou zijn geweest.

Het hoorrecht werd niet gerespecteerd. Verzoeker is niet gehoord met betrekking tot de vraag of de ingeroepen elementen bij de tweede regularisatie aanvraag al of niet eerder werden ingeroepen.

Wanneer verzoeker zou gehoord geweest zijn zou duidelijk aangetoond geweest zijn dat de aangehaalde elementen wel nieuwe elementen waren zoals aangehaald in het eerste onderdeel.

Bovendien zou kunnen vastgesteld worden dat in de tussenperiode van 11.1.2013 (eerste aanvraag), én de datum van beslissing hierover (23.1.2014) er wel degelijk én nieuwe elementen in het algemeen én nieuwe elementen wat de medische toestand betreft aanwezig waren. Hetzelfde zou kunnen vastgesteld geweest zijn met betrekking tot de evoluties in de tussenperiodes tussen de tweede aanvraag en de beslissing, en tussen de hier thans bestreden derde beslissing en de tweede beslissing.

Bij respect voor het hoorrecht had verzoeker beroep kunnen doen op dokter [W.V.d.L.] en specialist dokter [V.B.] of een ander arts, om het verschil tussen de medische toestand op de diverse data te verklaren.

Verzoeker had bovendien kunnen wijzen op het feit dat de beslissing dd. 21.2.2013 die volledig steunde op het advies van 11.1.2013 van dr. [M.], geen gezag of kracht van gewijsde had, en dat bijgevolg ook dit advies niet als een valabel argument bij de beslissing kon aangewend worden.

Het niet respecteren van het hoorrecht heeft bijgevolg wel degelijk invloed gehad op de beslissing, die er anders zou uit gezien hebben moest verzoeker gehoord geweest zijn.

Verder verwijst verzoeker naar het eerste middel van haar verzoekschrift strekkende tot nietigverklaring van de beslissing 9ter waarin hij kritiek geeft op de beslissing en op het advies van de arts-adviseur.

Er werd een beslissing genomen zonder verzoeker te horen over het advies van de arts-adviseur, dat zelf was genomen zonder respect van de in het tweede middel ontwikkelde bepalingen.

Wanneer verzoeker zou gehoord zijn zou dit zeker invloed gehad hebben op de beslissing, minstens invloed kunnen gehad hebben.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden."

3.3.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen. Daarnaast moet inzake verzoekers verwijzing naar het arrest nr. 43/2013 van het Grondwettelijk Hof en zijn bewering dat de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen een vorm van subsidiaire bescherming is en de Europese reglementering van toepassing is, worden geduid dat het Hof van Justitie in de arresten M'Bodj en Abdida van 18 december 2014 heeft geoordeeld dat het verblijf om medische redenen op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen vorm van internationale bescherming is, maar een nationale verblijfsregeling om humanitaire redenen. Het Europees asielstelsel is derhalve niet van toepassing.

De hoorplicht vormt evenwel een beginsel van behoorlijk bestuur en dient derhalve door verweerder als dusdanig wel in aanmerking te worden genomen.

In casu dient evenwel te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing een antwoord vormt op een vierde verzoek van verzoeker om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en dat verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag en deze met alle nodige stukken te onderbouwen en op die wijze te voldoen aan zijn "administratieve verdediging". Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken. Verzoeker gaat tevens voorbij aan het feit dat de bestreden beslissing geen eenzijdig door de overheid opgelegde maatregel is, doch een bestuurshandeling die een weigering inhoudt om een door hem gevraagd voordeel te verlenen en een dergelijke beslissing niet is onderworpen aan tegenspraak (RvS 17 september 2001, nr. 98.879; RvS 15 juli 2008, nr. 185.402; cf. ook I. OPDEBEEK, *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247), zodat zijn uiteenzetting wat dit onderdeel van het middel betreft hoe dan ook niet dienstig is.

Verzoeker toont bovendien zelfs niet aan dat hij nog bijkomende nuttige inlichtingen had kunnen verstrekken indien hij zou zijn uitgenodigd voor een onderhoud. Hij stelt dat de medische attesten die hij aanbracht nieuwe informatie bevatten, doch verweerder heeft met de door verzoeker aangebrachte medische documentatie rekening gehouden en heeft geoordeeld dat de ingeroepen elementen ook al bij voorgaande aanvragen waren aangevoerd. Hij houdt ook voor dat de artsen die hij consulteerde het verschil tussen zijn medische toestand op verschillende data hadden kunnen toelichten, doch schijnt uit het oog te verliezen dat deze artsen dit ook hadden kunnen doen in de medische stukken die hij bij zijn aanvraag voegde. Het feit dat de beslissing die werd genomen met betrekking tot zijn eerste aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd nog het voorwerp uitmaakt van een procedure voor de Raad en dat hij kritiek had op deze beslissing was verweerder – die tegenpartij is in voormelde procedure – uiteraard niet onbekend, zodat

verzoeker evenmin kan worden gevolgd waar hij lijkt te willen aangeven dat dit een relevant gegeven was dat hij nog had kunnen meedelen.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten of van de hoorplicht kan niet worden vastgesteld.

3.3.2.2. De beschouwingen van verzoeker in zijn derde middel laten de Raad voor het overige niet toe te concluderen dat verweerder de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, zou hebben miskend.

3.3.2.3. Er blijkt evenmin dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, dat hij op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen of dat hij een foutieve toepassing maakte van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2.4. In zijn derde middel toont verzoeker wederom niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze aan waarom hij artikel 3 van het EVRM geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebreke aan de vereiste toelichting, onontvankelijk is.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK